

Νέα Σκηνή: «Λολίτα» εἰς μίαν πράξιν ὑπὸ Κολοκοτρώνη.

Ὁ Φίλιππος, πενηντάρης, ἀνύπανδρος, κάθεται μίαν χειμωνιάτικην νύκτα σπίτι του λυπημένος, γιατί συλλογίζεται τὴν ζωὴν του, πρὶ ἀδικοπήγε χωρὶς νὰ χαρῆ. Οὔτε γυναῖκα ἔχει οὔτε παιδιά πού νὰ τοῦ ὁμορφήνουν τὰ ὕστερα χρόνια του.

Ἡ γρηὰ ὑπερήτρια, ἡ Χρηστίνα, εἶναι κι' αὐτὴ θλιμμένη διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, καὶ ὅλο μιλεῖ τοῦ κυρίου της γιὰ τὸ ὅτι μπορούσε νὰ ἦταν τώρα τὸ σπίτι ἂν εἶχε ἓνα δυὸ παιδάκια, καὶ μίαν κυρίαν νέαν, ὁμορφην. — Καὶ φεύγει ἡ Χρηστίνα νὰ πάη νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τραπέζι καὶ λέει τοῦ κυρίου της νὰ μῆναι νὰ φάῃ. Ὁ Φίλιππος ὁμως δὲν ἔχει ὄρεξιν. Συλλογίζεται τώρα τὸν φίλον του, τὸν Κώσταν, πού βρίσκεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐδῶ γιὰ ὑποθέσεις. Αὐτὸς εἶναι εὐτυχῆς μετὰ τὴν γυναῖκα του, τὴν Λολίταν, πού τόσο ἀγάπησε ὁ Φίλιππος στὴν νεότητά του. Καὶ νὰ, ἡ πόρτα χτυπᾷ κ' ἔρχεται ἀκριβῶς ὁ Κώστας μετὰ τὴν γυναῖκα του. Ἔρχονται νὰ τὸν ἀποχαιρετίσουν ἐπειδὴ φεύγουν ἀπόψε. Θέλει νὰ τοὺς κρατήσῃ στὸ τραπέζι. Ὁ Κώστας δὲν ἔμπορεῖ νὰ δεχθῆ ἡ Κυρία, κ' ἐκείνη διατάζει γιατί τὸ βαπόρι θὰ φύγῃ ἔπειτα ὁ Κώστας ἔχει ἓνα γράμμα πολὺ βιαστικὸ γιὰ τὸν δικηγόρον του. — Τέλος πάντων μετὰ τὰ πολλὰ δέχονται νὰ μείνουν, ἀφοῦ μπορεῖ ὁ Κώστας νὰ περάσῃ στὸ γραφεῖον τοῦ Φιλίππου νὰ γράψῃ τὸ γράμμα του. Καὶ μένουν μόνοι ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν Λολίταν, κι' ἀρχίζει ἓνας παραπολύ μονότονος διάλογος διὰ τὴν νεότητά των, γιὰ τὶς ἐκδρομὰς των, γιὰ τὶς παπαρούνες πού κόβανε, γιὰ τὶς φωτογραφίες πού βγάζανε. Κ' ἡ Λολίτα συγκινεῖται, πού τὸν ἀκούει. Ἡ συνομιλία αὐτὴ βαστᾷ ὥρες — πού ὄχι μίαν σημείωσιν, ὀλόκληρον ἡμερίδα θὰ πρόφθαινε κανεὶς νὰ γράψῃ. — Κ' ἔρχεται ὁ σύζυγος καὶ μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμε πῶς ἀντελήφθη τί συμβαίνει. Τώρα γιατί; ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸ δὲν προκύπτει καμιὰ σκηνή, οὔτε καν ἓνας ὑπαινιγμός; Τέλος φεύγουν, καὶ μένει πάλιν μονάχος ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν Χρηστίναν πού μῆναι νὰ τοῦ πῆ πῶς τὸ τραπέζι εἶναι ἑτοιμὸ. Ὁ Φίλιππος ἀρνεῖται, ἡ Χρηστίνα ἐπιμένει, καὶ τελειώνει τὸ δράμα μετὰ μίαν σπαρακτικωτάτην κραυγὴν τοῦ Φιλίππου «Δὲ θὰ φάω ἀπόψε, δὲ θὰ φάω!» πού γίνεται ἀφορμὴ νὰ πέσῃ ἡ λάμπα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Χρηστίνας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα τοῦ κ. Κολοκοτρώνη. Δὲν ἔχει καμιάν σημασίαν. Πρῶτα — πρῶτα τὸ θέμα εἶναι τόσο κοινόν, τόσο πολυτρομένον, πού παραξενεύεται κανεὶς πῶς, ἓνας νέος, ἔτσι δουρικὰ καὶ στεῖρα, τραβιέται ἀπὸ παρόμοιες κοινοτυπίες, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑψωθῆ σὲ κάτι κάπως πρωτοτυπότερον, ἔστω καὶ ἀμελέτητον καὶ ρητορικόν.

Ὁ διάλογος μονότονος, κουραστικὸς, γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει στὸν ἴδιον κύκλον, δὲν προχωρεῖ λιγάκι, δὲν ζωντανεύει — Λέγει καὶ ξαναλέγει τὰ ἴδια πράγματα. Ἐπειτα, καὶ λίγο νὰ ἐντείνῃ τὴν φωνὴν του ὁ συγγραφεὺς, ἐκεῖνα πού λέγει δὲν προξενοῦν παρὰ

ἀστείαν ἐντύπωσιν. Ἐσχῶ πὼς οἱ ἥρωές του, εἶναι γέροι καὶ τοὺς βάζει νὰ λέγουν φλογερὰ αἰσθήματα. Ἰδίως ἡ Λολίτα πού συγκινεῖται εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μαμᾶς της, — καὶ μιλεῖ γι' αὐτὴν σὰν νᾶναι κοριτσάκι εἴκοσι ἐτῶν — κ' ἔχασε πρόωρα τὴ μαμάκα του. — Ὅμοια κ' ἡ τελευταία κραυγὴ τοῦ ἔρωτος ἀσειότατα μεταφέρει τὴν δραματικὴν συγκίνησιν ἀπὸ τὴν καρδίαν εἰς τὸν στόμαχόν.